

Sygn. akt I ACa 229/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 maja 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu, I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Małgorzata Mazurkiewicz-Talaga (spr.)
Sędziowie:	SSA Jan Futro SSA Bogdan Wysocki
Protokolant:	st. sekr. sądowy Monika Ćwirko

po rozpoznaniu w dniu 14 maja 2014 r. w Poznaniu

na rozprawie

sprawy z powództwa **M. B.**

przeciwko (...) **spółce akcyjnej w W.**

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 30 grudnia 2013 r., sygn. akt I C 1676/11

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od powoda na rzecz pozwanego 5400 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.**

/-/ J. Futro /-/ M. Mazurkiewicz-Talaga /-/ B. Wysocki

I A Ca 229/14

UZASADNIENIE

Powód M. B. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) SA z siedzibą w W. kwoty 212.083zł z odsetkami od 25.04.2009r, kwoty 93.681zł z odsetkami od daty wniesienia pozwu, zasądzenia od pozwanego renty wyrównawczej po 2.000zł miesięcznie, zasądzenia odsetek od zaległych odsetek od dnia wytoczenia powództwa oraz ustalenia, że pozwany ponosi odpowiedzialność za dalsze mogące w przyszłości wystąpić skutki wypadku. Ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa i obciążenie powoda kosztami procesu w całości.

Wyrokiem z dnia 30.12.2013r Sąd Okręgowy zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 50.286,85zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 27.160zł od dnia 17.07.2011r do dnia zapłaty i od kwoty 23.126,85zł od dnia 14.09.2011r do dnia zapłaty, ustalił odpowiedzialność pozwanego za mogące nastąpić w przyszłości dla powoda skutki zdrowotne wypadku z dnia 4.11.2006r , oddalił powództwo w pozostałym zakresie , a kosztami procesu obciążył strony stosunkowo tj. powoda w 87%, a pozwanego w 13%.

Podstawę rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego stanowiły następujące ustalenia i wywody prawne:

W dniu 3.11.2006r pojechał z kolegami na zabawę do Ś. W.. W trakcie wieczoru spożywał alkohol. Około godz. 5.00 następnego dnia rano opuścił z T. H. lokal i udali się do samochodu B. należącego do J. K.. W samochodzie tym na tylnym siedzeniu spali już właściciel samochodu i K. K.. Powód zajął miejsce pasażera, zapiął pasy i zasnął., natomiast T. H. usiadł za kierownicą i uruchomił samochód. Około godz. 7.20 na drodze powiatowej (...) T. H. kierując samochodem B. nr rej. (...) umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym , przez to, że będąc w stanie nietrzeźwości (1.opromila alkoholu) oraz będąc pod działaniem amfetaminy nie dostosował prędkości do warunków drogowych , w wyniku czego utracił panowanie nad kierowanym pojazdem i zjechał na lewe poboczne drogi, uderzając w drzewo , w konsekwencji czego obrażeń ciała doznali pasażerowie samochodu B., w tym powód.

Sprawca wypadku wyrokiem SR w Środzie W. z dnia 26.05.2007r został uznany za winnego zarzucanego mu czynu, tj przestępstwa z art. 177 § 1kk i 178 § 1kk w zw. z art. 11 § 2kk. Właściciel samochodu był ubezpieczony w pozwanym towarzystwie ubezpieczeniowym.

W wyniku wypadku powód doznał złamania otwartego bliższej nasady goleni lewej i kości twarzoczaszki. W szpitalu założono wyciąg szkieletowy za guz piętowy lewy z obciążeniem 6 kg , które zmniejszono w dniu 16.12.2006r. W dniu 13.11.2006 wykonano zabieg operacyjny kości twarzoczaszki. Powód przebywał w szpitalu do 31.01.2007r , a w dniu 19.02.2007r został przyjęty ponownie celem oceny zrostu nogi. W dniu 27.02.2007r powód przeszedł kolejny zabieg operacyjny i przebywał w szpitalu do 16.03.2007r . W trakcie pobytu w szpitalu powód nie uskarżał się na dolegliwości bólowe. Został wypisany do domu w stanie dobrym z zaleceniami wykonywania ćwiczeń rehabilitacyjnych. W dniu 13.08.2007r powód został ponownie przyjęty do szpitala celem usunięcia 3 śrub korowych z goleni, a szpital opuścił w dniu 16.08.2007r.

Powód w trakcie pierwszego okresu hospitalizacji do końca stycznia był unieruchomiony, leżał na wyciągu. W związku z tym wymagał pomocy osób trzecich przy myciu, ubieraniu i jedzeniu. Czynności te wykonywali przy nim obydwój rodzice ,a także brat. Powód psychicznie źle znosił pobyt w szpitalu. Rodzice codziennie przyjeżdżali do powoda z J. oddalonego od (...) km, przywożąc mu żywność bogatą w białko i witaminy dla przyspieszenia procesu rekonwalescencji. Spędzali u niego 1-2 godzin. Powód wymagał urozmaiconej, bogatej w witaminy diety przez okres 6m-cy. Powód do dnia 1.09. 2007r miał nogę unieruchomioną w gipsie. Po opuszczeniu szpitala kontynuował leczenie w Poradni Urazowo-Ortopedycznej Szpitala Wojewódzkiego w P. , a w okresie od 27.01.2008r do 19.02.2008r przebywał na rehabilitacji leczniczej w Sanatorium (...) w I.. Na to leczenie powód został dowieziony i odebrany przez ojca Odległość z miejsca zamieszkania powoda do I. wynosi 125km.

Ze względu na utrzymujące się dolegliwości bólowe powód w późniejszym okresie, tj od 23.11.2011r uczestniczył w dalszej rehabilitacji w Szpitalu Wojewódzkim w P. oraz odbył rehabilitację w Centrum (...) w Ś. W. w okresie od 23.01.do 3.02.2012r.

Powód w dacie wypadku miał 25 lat i ukończone wykształcenie zawodowe w zawodzie malarz tapeciarsz. Zatrudniony był na umowę o pracę w nieistniejącej już firmie (...) sp. z o.o. na stanowisku wytapiacza w okresie od 1.11.2006r do 29.05.2007r. (bez umowy o pracę powód pracował w tej firmie już od września 2006r) . Otrzymywał faktyczne wynagrodzenie w wysokości 2.000zł, mimo ,że oficjalnie, zgodnie z umową o pracę zarabiał 900zł miesięcznie. Po wypadku powód otrzymywał świadczenia socjalne w wysokościach wskazanych w dokumentach ZUS załączonych do akt.

Powód w okresie od 12.05.2008r do 11.08.2008r pracował w nieistniejącej już firmie (...) s.c w Ś. W.. gdzie był zatrudniony na czas określony i zajmował się obsługą urządzeń i maszyn stolarskich. Otrzymywał wynagrodzenie w wysokości 2.000zł miesięcznie. Dnia 13.06.2008r powód skręcił nogę , która była wcześniej operowana. Po zakończeniu zwolnienia lekarskiego z powodem nie przedłużono umowy o pracę. Od 1.09.2008r powód jest zarejestrowany w PUP w Ś. W.. i do kwietnia 2009r otrzymywał zasiłek dla bezrobotnych. Obecnie powód ma 32 lata i nadal nie może znaleźć pracy. Pozostaje na utrzymaniu rodziców.

Na podstawie opinii biegłych lekarzy : dr A. Ż. i P. N. sąd I instancji ustalił, że charakter nieodwracalny ma dla powoda umiarkowanego stopnia osłabienie kończyny dolnej lewej w związku ze zmniejszeniem masy mięśniowej uda i goleni lewej. Mimo upływu 6 lat od wypadku i odbytej rehabilitacji stan tych mięśni nie powrócił do normy, a długotrwały okres leczenia wyciągiem i unieruchomieniem gipsowego zainicjowały zmiany zwyrodnieniowe w stawie kolanowym. Uszkodzenia lewej kończyny wykluczają powoda z uczestnictwa w sportach w których wymagana jest sprawność obu kończyn dolnych. Charakter rehabilitacyjny mają natomiast dla powoda pływanie i jazda na rowerze. Schorzenie, które wystąpiło u powoda podczas pracy w firmie (...) nie jest skutkiem techniki leczenia po wypadku. W wyniku leczenia kość piszczelowa zrosła się prawidłowo i nie odbiega od zdrowej. Występuję jednak nieznaczne skrócenie kończyny dolnej lewej po resekcji stawu rzekomego. Utrzymały się natomiast powikłania złamania kości piszczelowej w postaci umiarkowanych zaników mięśniowych, bocznej niestabilności w stawie kolanowym oraz pozostaje kilkumilimetrowy ubytek strzałki po resekcji operacyjnej, które obecnie stanowią trwałe uszkodzenie na zdrowiu powoda w wymiarze 15%.

Powód aktualnie porusza się samodzielnie bez pomocy kul ,ale odczuwa dyskomfort psychiczny związany z ograniczeniem sprawności ruchowej (kuleje).

Powód w dniu 24.03.2009r dokonał u pozwanego zgłoszenia szkody domagając się „odszkodowania za utratę zdrowia” Pozwany przyznał powodowi na poczet zgłoszonych roszczeń w dniu 31.03.2009r kwotę 3.000zł .

Pismem z dnia 14.06.2011r powód złożył odwołanie od decyzji zgłaszając zniszczenie telefonu komórkowego raz sprecyzował żądanie domagając się kwoty 200.000zł tytułem zadośćuczynienia , zwrotu kosztów zniszczonej odzieży w kwocie 630zł, zwrotu kosztów wyżywienia za okres 11 m-cy w wysokości 3.300zł , zwrotu kosztów opieki osób trzecich w łącznej kwocie 4.200zł za okres od 4.11.2006r do 15.09.2007r, zwrotu kosztów zakupu kuli w wysokości 75zł, stabilizatora na kolano w kwocie 120zł i ściągacza na kolano w kwocie 50zł. Towarzystwo ubezpieczeń odmówiło wypłaty tych świadczeń

Powód po ostatecznym sprecyzowaniu roszczeń pozwu domagał się zapłaty kwoty 197.000zł tytułem zadośćuczynienia, kwoty 630zł tytułem odszkodowania za zniszczoną odzież, kwoty 3.300zł tytułem odszkodowania za zwiększone koszty wyżywienia w okresie 11 m-cy po wypadku, kwoty 4.200zł tytułem kosztów opieki w okresie od 4.11.2006r do 15.09.2007r, kwoty 245zł tytułem zwrotu kosztów zakupu kuli, stabilizatora oraz ściągacza na lewe kolano , kwoty 6.708,33zł tytułem zwrotu kosztów dojazdu rodziny do szpitala i kosztów dowozu do sanatorium, kwoty 93.681zł tytułem zwrotu utraconych zarbków oraz zasądzenia renty wyrównawczej w kwocie 2.000zł z tytułu zmniejszonej zdolności do pracy. Jako podstawę prawną swoich roszczeń wskazał art. 444 § 1 i 2 kc oraz art. 445 § 1 kc .

Dokonując analizy poszczególnych roszczeń Sąd Okręgowy uznał, że zasługują one na uwzględnienie jedynie w części.

W zakresie wzrostu wydatków na wyżywienie Sąd Okręgowy uznał, że uprawnionym było przyjęcie, że rekonwalescencja powoda spowodowała zwiększenie wydatków na żywność o ok. 300zł miesięcznie , jednak jak wynika z opinii biegłego A. Ż. łączny okres stosowania wzbogaconej diety wynosił 6m-cy , a nie 11 jak wskazywał powód, dlatego za uzasadnione należało uznać żądanie zwrotu kosztów wyżywienia za 6 m-cy , czyli odpowiednio w kwocie 1.800zł.

W zakresie żądania zwrotu kwoty 92.681zł z tytułu utraconego zarobku za okres od listopada 2006r do czerwca 2011r sąd I instancji uznał, że wypadek ,któremu uległ powód był niewątpliwie bezpośrednią przyczyną utraty przez niego możliwości zarobkowych na kilkanaście miesięcy, jednak nie było tak, że w tym czasie powód pozostawał bez

jakichkolwiek świadczeń. Od listopada 2006r do kwietnia 2008r powód otrzymywał bowiem zasiłek chorobowy oraz świadczenie rehabilitacyjne. Gdyby powód nie uległ wypadkowi jego miesięczne zarobki nadal wynosiłyby 2.000zł. Jednak uwzględniając sumę wypłaconych powodowi w tym czasie świadczeń należało przyjąć, że powód utracił w stosunku do wynagrodzenia kwotę 26.330,02zł. W ocenie sądu I instancji żądanie odszkodowania z tytułu utraconych zarobków za późniejszy okres było pozbawione uzasadnionych podstaw. Bezspornym bowiem było, że w maju 2008r powód podjął pracę w firmie (...), a zatem odzyskał utracone czasowo w wypadku możliwości zarobkowe w pełni, gdyż jego wynagrodzenie w tej firmie wynosiło podobnie jak przed wypadkiem 2.000zł. Jak wynika z opinii biegłego A. Ż. wypadek w tym miejscu pracy nie pozostawał w związku z zastosowaną techniką leczenia, a był jedynie skutkiem nieszczęśliwego wypadku. Powód po zwolnieniu z R. zarejestrował się jako osoba bezrobotna jednak od maja 2009r do tej pory nie może znaleźć pracy. Wobec niewykazania jakichkolwiek okoliczności przeciwnych uznać należało zdaniem sądu, że niemożność znalezienia pracy przez powoda wynika wyłącznie z sytuacji panującej na rynku pracy i jest niezależna od stanu jego zdrowia. Niezasadnym zatem było żądanie zasądzenia skapitalizowanej renty za wskazany przez powoda okres.

Za usprawiedliwione natomiast sąd I instancji uznał żądanie zasądzenia odszkodowania w kwocie 6.708,33zł tytułem zwrotu kosztów codziennych dojazdów do powoda z J. do P. i z powrotem w okresie od 4.11.2006r do 31.01.2007r oraz od 19.02.2007r do 16.03.2007r, a także zwrotu kosztów dowozu powoda i jego odbioru w związku z leczeniem sanatoryjnym w I..

Sąd Okręgowy uznał, iż nieuzasadnionym jest dochodzenie zwrotu kosztów opieki rodziców nad synem podczas jego pobytu w szpitalu w kwocie 4200zł. W ocenie sądu zwrot tych kosztów byłby uzasadniony gdyby jego stan zdrowia wymagał stałej całodobowej opieki, którą w trakcie pobytów w szpitalu miał zapewnioną, a podczas jego pobytu w domu nie zachodziła taka konieczność, zaś żadne z rodziców nie było zmuszone do rezygnacji z dotychczasowych obowiązków. Ponadto powód nie udokumentował zakupu kul, stabilizatora i ściągacza na kolano, dlatego roszczenia w tym zakresie podlegały oddaleniu, podobnie jak żądanie odszkodowania za zniszczoną odzież, której nie zgłosił w postępowaniu likwidacyjnym.

Za nieuzasadnione sąd I instancji uznał również żądanie zasądzenia renty uzupełniającej na podstawie art. 444 § 2kc. W ocenie sądu powód nie wykazał by jego stan zdrowia spowodowany wypadkiem uniemożliwił mu wykonywanie pracy zawodowej. Przeczy temu choćby fakt, że w maju 2008r powód podjął zatrudnienie w pełnym wymiarze etatu. Aktualnie powód nie ma orzeczonej niezdolności do pracy, jest osobą młodą i posiadającą zawód, a brak możliwości znalezienia pracy nie wynika z jego stanu zdrowia ale z sytuacji ekonomicznej i braku ofert na rynku pracy.

Ustalając wysokość zadośćuczynienia sąd w pierwszej kolejności wziął pod uwagę charakter obrażeń doznanych przez powoda na skutek wypadku oraz wysokość ustalonego przez biegłych uszczerbku na zdrowiu. W ocenie sądu zasadnym było przyznanie mu łącznie z tytułu zadośćuczynienia kwoty 40.000zł, przy czym po uwzględnieniu dokonanej przez pozwanego wypłaty w wysokości 3.000zł jest to kwota 37.000zł. Przyjmując 30% przyczynienia się powoda do powstania szkody, kwoty które zostały uznane za zasadne podlegały umniejszeniu o 30%, co z łącznej kwoty 71.838,35zł pomniejszonej o 30% dało kwotę 50.286, 85zł zasądzoną zaskarżonym wyrokiem.

Mając na uwadze ustalenia biegłego dotyczące umiarkowanego osłabienia kończyny dolnej lewej oraz możliwość postępowania zmian zwyrodnieniowych stawu kolanowego sąd uznał za zasadne na podstawie art. 189 kpc ustalenie odpowiedzialności pozwanego za mogące powstać w przyszłości skutki wypadku.

O kosztach procesu sąd I instancji orzekł na podstawie art. 100kpc.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł powód zaskarżając go w części oddalającej powództwo. Apelujący podniósł zarzuty naruszenia art. 217kpc oraz błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia i na tej podstawie wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w całości, po wcześniejszym uzupełnieniu postępowania dowodowego przez dopuszczenie dowodu z opinii biegłego psychiatry. Ponadto wniósł o obciążenie pozwanego kosztami procesu w całości za obie instancje.

Pozwany wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje :

Apelacja powoda nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i na ich podstawie wywiódł trafne wnioski, które to ustalenia bez potrzeby ponownego ich powoływania Sąd Apelacyjny na podstawie art. 382kpc przyjmuje jako własne.

Brak jest podstaw do uznania zasadności zarzutu naruszenia przepisów prawa procesowego, a w szczególności art. 217 § 1i2kpc poprzez oddalenie wniosku dowodowego dotyczącego przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego psychiatry, ponowionego zresztą w apelacji, albowiem jak wynika w sposób nie budzący wątpliwości sąd I instancji odniósł się do tego wniosku w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazując na jego niecelowość, albowiem istotne okoliczności faktyczne dotyczące kondycji psychicznej powoda zostały ustalone na podstawie jego zeznań oraz zeznających w charakterze świadków członków najbliższej rodziny. Ponadto jak trafnie zauważył sąd I instancji wniosek ten należało uznać za spóźniony i zbędny w świetle nie budzących wątpliwości wcześniejszych ustaleń.

Charakter wyłącznie polemiczny mają także zarzuty błędnych ustaleń faktycznych oraz dowolnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Wbrew zarzutom podniesionym w apelacji brak jest podstaw do uznania, że Sąd Okręgowy nie dokonał wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego. Nieuzasadniony jest zarzut dotyczący naruszenia art. 233 k.p.c. Zwrócić przy tym trzeba uwagę, że skuteczne podniesienie tego zarzutu nie może polegać na przedstawieniu własnej oceny dowodów. Aby można mówić o naruszeniu art. 233 § 1 k.p.c. należy wykazać, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjęta przez Sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i o ich odmiennej ocenie niż ocena dokonana przez Sąd.

Zasada swobodnej oceny dowodów określona tym przepisem wyraża się w jej ocenie według własnego przekonania Sądu, opartego na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego. Jej istotną cechą jest bezstronność, brak arbitralności i dowolności, przestrzeganie zasad logicznego rozumowania i zasad doświadczenia życiowego w wyciąganiu wniosków.

Wszechstronne rozważenie zebranego materiału oznacza natomiast uwzględnienie wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu oraz wszystkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych środków dowodowych, a mających znaczenie dla ich mocy dowodowej i wiarygodności.

Wszystkim wskazanym wyżej kryteriom odpowiada - zdaniem Sądu Apelacyjnego - ocena dokonana przez Sąd I instancji. Wszystkie przeprowadzone dowody zostały przez Sąd Okręgowy przywołane i omówione. Ich ocena nie ogranicza się do tylko niektórych przesłanek, lecz opiera się na zestawieniu treści ich zeznań z pozostałymi, przeciwnymi dowodami naświetlającymi okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy w sposób odmienny. W oparciu o rozważenie wynikłych sprzeczności oraz zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego doprowadziła ona Sąd Okręgowy do dokonania prawidłowego wyboru. Nie można też zarzucić, by Sąd I instancji na tle przeprowadzonych dowodów budował wnioski, które z nich nie wynikają.

Nie sposób, więc podzielić zarzutu naruszenia powyższego przepisu w sposób i w okolicznościach zarzucanych przez stronę skarżącą.

Fakt, że sąd I instancji uznał, iż dowody zaofiarowane przez powoda nie pozwalają na poczynienie ustaleń w zakresie zarówno zasadności jak i wysokości wszystkich żądań, nie mogą stanowić samodzielnej podstawy do uznania, że dokonana przez ten sąd ocena jest sprzeczna z powołanymi w apelacji przepisami prawa procesowego. Krytyczne

uwagi apelującego w aspekcie postawionego zarzutu przekroczenia uprawnień sądu wynikających z treści art. 233 § 1kpc są pozbawione uzasadnionych podstaw.

Wbrew zarzutom i polemicznym wywodom apelującego Sąd Okręgowy należycie ocenił materiał dowodowy również w zakresie dotyczącym stopnia przyczynienia się powoda do skutków wypadku. Niewątpliwym jest bowiem, że powód pozostając pod wpływem spożytego alkoholu miał ograniczone możliwości realnej oceny sytuacji wsiadając do samochodu, którym następnie kierował pijany i pozostający pod wpływem środków odurzających kolega, tym niemniej podejmując takie ryzyko przyczynił się przynajmniej w stopniu przyjętym przez sąd do skutków wypadku jakiemu uległ. Podkreślić należy, że ubezpieczyciel ustalił 50% przyczynienia się powoda. O braku zamiaru podróżowania samochodem z pijanym kierowcą bynajmniej nie świadczy fakt, że powód miał zamiar w tym samochodzie spać, skoro wsiadając na miejsce pasażera zapiął pasy bezpieczeństwa. Słusznie zatem sąd I instancji uznał tę część zeznań powoda za niewiarygodną. W całości należało również podzielić stanowisko sądu I instancji co do braku podstaw do uznania, że powód na skutek obrażeń doznanych w wypadku utracił zdolność zarobkowania, albowiem jak wynika z niekwestionowanych ustaleń sądu, powód już w maju 2008r podjął pracę z wynagrodzeniem odpowiadającym co do wysokości temu jakie otrzymywał przed wypadkiem. Ponadto poza stwierdzonym w toku niniejszego postępowania 15% uszczerbkiem na zdrowiu powód nie legitymuje się żadnym dokumentem stwierdzającym brak zdolności do pracy. Sytuacja w jakiej się znalazł obecnie jest, jak słusznie uznał sąd I instancji skutkiem sytuacji na rynku pracy, a nie następstwem ograniczonych możliwości podjęcia przez powoda pracy wynikającym ze skutków wypadku komunikacyjnego jakiemu uległ w listopadzie 2006r.

Za gołosłowne i wynikające z subiektywnej oceny należało uznać twierdzenia powoda dotyczące braku właściwej opieki pielęgniarzkiej podczas pobytów powoda w placówkach służby zdrowia. Jak słusznie wskazał Sąd Okręgowy wydatki poniesione przez rodziców powoda w zakresie wzbogaconej diety oraz kosztów dojazdu zostały zrekompensowane przyznaniem stosownych kwot, zaś ewentualne inne koszty nie zostały przez powoda zgodnie z regułami dowodzenia wykazane. Również zasądzona kwota zadośćuczynienia uwzględnia doznaną przez powoda krzywdę stanowiąc odczuwalną ekonomicznie wartość. Ustalając jej wysokość sąd I instancji wziął pod uwagę zarówno cierpienia fizyczne jak i psychiczne powoda oraz wysokość doznanego uszczerbku na zdrowiu, a jej obniżenie nastąpiło wyłącznie z tej przyczyny, że powód sam swoim nierozważnym zachowaniem przyczynił się do powstania szkody. Zasądzona kwota całkowicie zaspakaja roszczenia powoda z tego tytułu i mieści się w pojęciu sumy „odpowiedniej” wskazanej w treści art. 445 § 1kc. Powoływane w treści uzasadnienia apelacji orzeczenia w przedmiocie zadośćuczynienia w innych sprawach pozostają bez wpływu na ocenę zasadności przyznanej powodowi kwoty, bez znajomości okoliczności faktycznych, które legły u podstaw przyznania w powołanych wyrokach wymienionych tam kwot.

Za bezzasadny należało też uznać zarzut błędnego orzeczenia w przedmiocie roszczeń dotyczących odsetek od zasądzonych kwot, albowiem jak trafnie wskazał Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, sprecyzowane ostatecznie roszczenia powoda stały się wymagalne dopiero po upływie 30 dni od daty doręczenia wezwania do zapłaty, a biorąc pod uwagę fakt, że dopiero w treści pisma z dnia 14.06.2011r powód sprecyzował poszczególne składniki oraz wysokość żądania, roszczenie stało się wymagalne w dniu 16.07.2011r, a zatem odsetki od odsetek od kwoty 205.375zł nie mogły być naliczane.

Mając na uwadze powyższe, apelację powoda jako pozbawioną uzasadnionych podstaw, w myśl art. 385kpc należało oddalić.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 13kpc w zw. z 99kpc i art. 108 § 1 kpc.

SSA J. Futro SSA M. Mazurkiewicz-Talaga SSA B. Wysocki